

Vid gruvans port

Märkligt är märket i gruvans port,
märkliga vägar jag tog hit.
Länge, allena, gick jag, men fort
kom jag, till blodmånens rit.
Inför mig står mässande munkar på knä
inunder en altarbyggnad av trä.
Märkliga bär deras röster dit
märket tronar på bergsvägg vit
inunder en mörk gobeläng
med änglar på eldsatt äng,
tillsammans de bär uppochnervänt kors
inbränt i himlen kring lavans fors.

Nysmidd är nyckeln församlingens präst
lägger bestämt i min hand.
Jag vet ej, och vill ej, vad väntar härnäst
bak gobelängportens brand.
Inför mig står märket med nyckelhål
som vrider sig under ett nysmitt stål
och långsamt glider här dörren isär
och långsamt jag skrider ur allt som är
mot flammor som frodas och fräser
från munkar som bakom mig läser.

Delirium

där eldar delar rummet,
Elysium
i motreflektionsskumhet.
Hur länge gick jag här allena,
hur många gånger genom timmar sena?
Nu ser jag i dunklet från gruvan ut
hur Döden drar repen förutan slut
inför min blick oförsonligt skygg
och nyuppvaknad dras jag fram på rygg.

Märkt av verkligheten, värkt ur ensligheten,
smidd i självföraktets eld,

mänsklighet som hycklar, smidde portens nycklar,
medfödd var min levnadsgäld.

Evighet är priset, renad genom diset
faller jag ur gruvan ut.

Smådjävlar bär grepen, Döden drar i repen,
sammanvävda utan slut
med min märkta själ.

Elysium, farväl.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten